

Arrest

nr. 153 961 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn . U werd geboren op 19 april 1963 in het Tsjetsjeense dorp Alpatovo. U bent officieel gehuwd met M. U. (...), met wie u ook twee minderjarige kinderen heeft, onder wie een met het Downsyndroom.

Uw problemen begonnen toen uw man, die sinds 2009 werkte voor de mensenrechtenorganisatie 'Onafhankelijke Informatie-Analytische Organisatie', op 11 december 2012 niet meer naar huis terugkeerde. De dag voordien, op 10 december 2012, was hij 's ochtends voor zijn werk vertrokken. Aangezien hij normaal gezien steeds belde indien hij langer van huis weg bleef, begon u zich zorgen te maken en probeerde u uw man zelf op te bellen, maar hij was onbereikbaar. Daarom belde u nog die avond naar de broer van uw man, maar ook hij wist van niets. De volgende ochtend, op 12 december 2012, kwamen uw schoonbroers naar uw huis. Kort na hun vertrek kreeg u bezoek van 3 onbekende

mannen die zich voorstelden als medewerkers van de FSB. Ze namen uw binnenlands Russisch paspoort en de geboorteakten van uw kinderen in beslag en waren op zoek naar documenten met betrekking tot het werk van uw man. Ze bedreigden u en maakten uw kinderen bang. Na hun vertrek bracht u uw eigen familie en schoonfamilie op de hoogte. Uw familie kwam u en de kinderen vervolgens ophalen en bracht jullie over naar uw ouderlijke huis. Twee weken later, op 26 december 2012, keerde u naar uw eigen huis terug omdat uw zoontje met Downsyndroom onrustig was. Daar vernam u van uw buurvrouw dat uw huis in de gaten werd gehouden en er geïnformeerd werd naar uw man. Omwille hiervan besloot u de volgende dag terug te keren naar uw ouderlijke huis, maar nog diezelfde avond kwamen dezelfde 3 FSB-medewerkers opnieuw naar uw huis. Ze eisten andermaal dat u documenten aan hen zou overhandigen, maar u had geen enkel idee welke documenten ze bedoelden. Daarop brachten ze de kinderen naar hun slaapkamer, duwden u hardhandig een andere kamer in en verkrachtten u. Daarna namen ze uw zoon met het syndroom van Down mee en vertrokken. Uw andere zoon belde uw familie op, die u opnieuw kwam ophalen en jullie naar uw ouderlijke huis terugbracht. Zowel uw familieleden als vrienden van uw man gingen op zoek naar uw ontvoerde zoon. Op 9 januari 2013 kreeg u uiteindelijk een telefoontje van een vriend van uw man met de mededeling dat uw zoon teruggevonden was op een internaat in Troitska, Ingoesjetie. Diezelfde dag werd u samen met uw andere zoon overgebracht naar Dagestan, waar u op 13 januari uiteindelijk herenigd werd met uw ontvoerde zoon. Er werd besloten dat u en uw gezin niet langer veilig waren in de Russische Federatie en uw broers startten met de organisatie van uw uitreis.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 28 januari 2013. Vanuit Khasavyurt, Dagestan, reisde u samen met uw 2 zonen met een minibus via Belarus en Polen naar België, dat u bereikte op 31 januari 2013. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielsake legde u volgende documenten neer: uw eigen geboorteakte en die van uw kinderen, uw huwelijksakte, een brief van uw Belgische advocaat en 6 medische attesten uit België.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende omwille van uw man en zijn werkzaamheden voor de mensenrechtenorganisatie Onafhankelijke Informatie-Analytische Organisatie. Uw man kwam op 11 december 2012 na zijn werk niet meer naar huis en is sindsdien spoorloos. Daarna kreeg u zelf problemen met medewerkers van de FSB die op zoek waren naar documenten aangaande de werkzaamheden van uw man, u verkrachtten en uw jongste zoon ontvoerden (CGVS 1, p. 14).

U slaagde er echter niet in uw asielsake aannemelijk te maken.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u essentiële informatie achterhiel voor de Belgische asielinstanties en de Belgische asielinstantie zodoende bewust hebt proberen te misleiden. Zo verklaarde u ten overstaan van de Belgische asielinstanties dat u de Russische Federatie pas heeft verlaten op 28 januari 2013 (CGVS 1, p. 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat u de EU reeds op 11 januari 2013 binnenkwam via Polen. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat u het Poolse grondgebied betrad door middel van een Zweeds visum, terwijl u verklaarde uitsluitend met uw geboorteakte van Dagestan naar België te zijn gereisd (Bijkomend verhoor DVZ - CGVS 1, p. 11) en volhield nooit een visum te hebben aangevraagd (CGVS 1, p. 11 – CGVS 2, p. 11) of ooit iemand anders dit in uw plaats te hebben laten doen (CGVS 2, p. 12). Toen u bij de DVZ met deze feiten werd geconfronteerd, bleef u ontkennen en verklaarde u van dit visum niets af te weten (Bijkomend verhoor DVZ). Ook toen u hiermee bij het CGVS werd geconfronteerd, bleef u volhouden dat u nooit een visum had aangevraagd. U ontkende dat het uw handtekening was op de visumaanvraag en stelde dat u nooit zo'n handtekening

heeft gehad en het evenmin uw foto was op de visumaanvraag (CGVS 2, p. 11-12). Gelet op uw verklaringen dat u dit visum niet heeft (laten) aanvragen, werd u gevraagd waarom iemand anders dan op uw naam een visum zou hebben aangevraagd bij de Zweedse ambassade. U antwoordde hierop dat u een ding wist, namelijk dat die mensen tot alles in staat zijn. U vervolgde dat u pas na uw aankomst in België hebt vernomen dat er een visum op uw naam bestond en u verder van niets weet. Nadat u bevestigde dat u bedoelde dat de mensen met wie u problemen had, d.i. medewerkers van de FSB, in uw naam een visum hadden aangevraagd, werd u gevraagd waarom zij een visum op uw naam zouden hebben aangevraagd. Het is immers weinig aannemelijk dat zij op uw naam een document zouden hebben aangevraagd waarmee u de Russische Federatie zou kunnen verlaten aangezien ze van u informatie willen aangaande de werkzaamheden van uw man. Te meer omdat ze u tot op vandaag blijven zoeken (CGVS 2, p. 3). U kon echter geen aannemelijke verklaring geven waarom de FSB op uw naam een visum zou hebben aangevraagd. U stelde slechts dat u gehoord had dat de FSB in staat was om een visum te openen op iemand anders naam om een familielid te laten vertrekken of om u kwaad te doen. Erop gewezen dat de FSB wil dat u in het land blijft aangezien ze van u informatie willen over uw man, opperde u dat de FSB dit visum misschien voor zichzelf had aangevraagd en niet voor u. Gevraagd welke baten de FSB zou hebben bij een visum op uw naam, met uw foto en uw paspoort, kwam u niet verder dan te stellen dat de FSB tot alles in staat is en niet te stoppen is, maar u niet wist waarom ze op uw naam een visum zouden hebben aangevraagd (CGVS 2, p. 11). Aangezien u zelf geen aannemelijke verklaring kon geven waarom de FSB op uw naam een visum zou hebben aangevraagd bij de Zweedse ambassade, kan er slechts vanuit gegaan worden dat u deze informatie bewust probeerde achter te houden voor de Belgische asielinstanties, net als het moment waarop u de Europese Unie hebt betreden. Dit tast niet enkel uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan, maar ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. En dit om volgende redenen.

Ten eerste verklaarde u dat uw jongste zoon op 26 december 2012 door medewerkers van de FSB van bij u thuis ontvoerd werd. Op 9 januari 2013 belde een vriend van uw man u op met de mededeling dat uw zoon teruggevonden was in een internaat in Troitska, Ingoesjetijë. Pas op 13 januari 2013 werd u opnieuw met uw zoon herenigd (Vragenlijst CGVS nr. 3.5 – CGVS 1, p. 14). Aangezien uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt dat u het Poolse grondgebied reeds betrad op 11 januari 2013 en u samen met uw beide zonen vanuit Dagestan naar België reisde (Verklaring DVZ nr. 20), is het uiteraard onmogelijk dat u pas op 13 januari 2013 met uw ontvoerde zoon herenigd werd en jullie pas op 28 januari 2013 de Russische Federatie verlieten.

Vervolgens blijkt uit uw visumdossier, dat het CGVS verkreeg van de Zweedse autoriteiten en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat u nog meer informatie bewust verborgen heeft gehouden voor de Belgische asielinstanties. Het betreft volgende informatie, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnt. Vooreerst bevat het visumdossier een kopie van enkele pagina's van uw binnenlands Russisch paspoort. U verklaarde dat dit paspoort in beslag werd genomen toen 3 medewerkers van de FSB op 12 december 2012 uw huis binnenvielen. Deze verklaring is niet langer geloofwaardig aangezien u dit paspoort op 27 december 2012, met andere woorden twee weken na de vermeende inbeslagname, heeft voorgelegd in het kader van uw visumaanvraag. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bevestigd door het feit dat uit de kopie van uw binnenlands paspoort in uw visumdossier blijkt dat u al sinds 1998 een verblijfsregistratie heeft in het Moskouse district Tver, op het adres (...), wat opmerkelijk is aangezien u verklaarde nooit elders te hebben gewoond dan Grozny en het dorp Samashki (CGVS 1, p. 5) en nooit elders langdurig te hebben verbleven behalve in Tsjetsjenië, Polen en België (CGVS 1, p. 9). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ontkende u ooit een propiska in Moskou te hebben gehad en verklaarde dat het een nachtmerrie is. U opperde dat indien u inderdaad een propiska had gehad in Moskou, u dit wel zou hebben gezegd. Erop gewezen dat u wel uw reden gehad zult hebben om dit achter te houden, ontkende u andermaal ooit een propiska in Moskou te hebben gehad (CGVS 2, p. 10-11). Het louter ontkennen van de informatie waarover het CGVS beschikt, is uiteraard geen afdoende verklaring voor het bewust achterhouden van informatie voor en het zodoende proberen misleiden van de Belgische asielinstanties. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor ernstig in het gedrang. U verklaarde immers uw propiska te hebben op het adres van uw ouderlijke huis in Grozny, meer bepaald (...), maar elders in Grozny te wonen samen met uw man (CGVS 1, p. 4), omwille van wie u na zijn verdwijning problemen kreeg. Het feit dat u al sinds 1998 een propiska hebt in Moskou, uw binnenlands paspoort in september 2008 werd uitgereikt in het Moskouse district Tver en uw propiska sindsdien niet meer gewijzigd werd, doet vermoeden dat u sinds 1998 tot aan uw vertrek uit de Russische Federatie in Moskou woonde en maakt dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u in december 2012 in Grozny tot twee maal

toe problemen hebben gekregen omwille van uw verdwenen man. Een eerste maal kreeg u thuis bezoek van 3 FSBmedewerkers die uw binnenlands paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen in beslag namen. Een tweede keer werd u door diezelfde FSB-medewerkers verkracht, waarna ze uw jongste zoon ontvoerden (CGVS 1, p. 14).

Daarnaast bevat uw visumdossier ook een kopie van uw internationaal paspoort, uitgereikt op 27 juni 2012. U verklaarde nochtans dat u destijds een internationaal Russisch paspoort had, waarmee u in 2007 naar Polen reisde, maar dit paspoort ondertussen vervallen is en u nadien geen nieuw internationaal paspoort meer heeft gehad (CGVS 1, p. 11 - CGVS 2, p. 7 - Bijkomend verhoor DVZ). Geconfronteerd met dit feit, argumenteerde u slechts dat zij, d.i. de FSB, iets gedaan hebben (CGVS 2, p. 10). Gevraagd waarom de FSB in juni 2012, dit is maanden voor de verdwijning van uw man en dus voor het begin van uw problemen, op uw naam een internationaal paspoort zou hebben aangevraagd, kwam u niet verder dan dat ze de datum ook voor- of achteruit kunnen zetten. Dit was het enige wat u kon zeggen (CGVS 2, p. 12). Dit is uiteraard geen verklaring voor uw theorie als zou de FSB op uw naam een paspoort hebben laten uitreiken in juni 2012. Dit doet dan ook vermoeden dat u reeds eerder van plan was uw herkomstland te verlaten. U stelde namelijk dat pas besloten werd dat u de Russische Federatie zou verlaten nadat uw jongste zoon teruggevonden werd in een internaat in Ingoesjetjië in januari 2013 (CGVS 1, p. 14 – CGVS 2, p. 5). Het feit dat u reeds op 27 juni 2012 een internationaal paspoort werd uitgereikt, maanden voor de verdwijning van uw man, die de aanleiding van uw problemen vormde, ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ook op naam van uw kinderen werd bovendien op 27 juni 2012 een reispaspoort uitgereikt, zo blijkt uit de stempels op de duplicaten van hun geboorteaktes. Dit versterkt het vermoeden dat u reeds veel eerder, nog voor de door u ingeroepen problemen plaatsgrepen, van plan was uw herkomstland te verlaten. U verklaarde wel dat de geboorteaktes van uw kinderen in beslag werden genomen bij de inval in uw huis op 12 december 2012 (CGSV 1, p. 10). Midden januari 2013, eenmaal beslist was dat u en uw kinderen de Russische Federatie zouden verlaten, ging uw schoonbroer naar de Burgerlijke Stand om duplicaten van deze geboorteaktes aan te vragen. Daar kreeg uw schoonbroer te horen dat er eerder 3 mannen waren langs geweest. Zij hadden de gescheurde originele geboorteaktes van uw kinderen bij zich en vroegen duplicaten aan. Op de duplicaten die uw schoonbroer kreeg, stond er een stempel aangaande de uitreiking van een paspoort. Toen uw schoonbroer vroeg waarom die stempels erop stonden, kreeg hij te horen dat die stempels ook op de originele geboorteaktes stonden en ze daarom ook op de duplicaten werden geplaatst. Echter zolang u zelf in het bezit was van de originele geboorteaktes stonden de betreffende stempels er niet op (Vragenlijst CGVS nr. 3.5 – CGVS 1, p. 10-11). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Ten eerste verklaarde u dat uw schoonbroer duplicaten ging aanvragen en ook kreeg midden januari 2013. Uit de door u voorgelegde duplicaten blijkt echter dat ze respectievelijk op 21 maart 2012 en 15 juni 2012 zijn uitgereikt. Niet alleen zijn ze dus beide op een ander moment uitgereikt, ze werden ook veel vroeger uitgereikt dan u verklaarde, namelijk maanden voor de door u ingeroepen inbeslagname van de originele geboorteaktes in december 2012. Toen u hierop gewezen werd, kon u geen aannemelijke uitleg geven. Eerst verklaarde u van niets te weten, daarna voerde u aan dat die mensen - dit is de mensen die de gescheurde geboorteaktes hadden en vervolgens duplicaten aanvroegen- tot alles in staat zijn. Toen u andermaal uitgelegd werd dat uw verklaring over het moment waarop uw schoonbroer de duplicaten zou hebben afgehaald niet klopt met de uitreikingsdatum die op de duplicaten zelf vermeld staat, repliceerde u dat u het zelf niet wist, maar die mensen van alles kunnen doen, zelfs documenten antedateren. U vervolgde dat u zelf nooit iets met die geboorteaktes heeft gedaan, maar het misschien gedaan werd om jullie kwaad te doen (CGVS 2, p. 9). Deze verklaring is niet afdoende. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de burgerlijke stand de in januari 2013 uitgereikte duplicaten zou antedateren, te meer omdat beide duplicaten een verschillende uitreikingsdatum hebben, noch om aan te nemen dat de FSB, met wie u problemen had, hiertoe de opdracht zou hebben gegeven om u kwaad te doen. Uw verklaringen stroken ook op een ander punt niet met de door u neergelegde duplicaten van de geboorteaktes van uw kinderen. U stelde namelijk dat de door uw schoonbroer verkregen duplicaten op het moment van de uitreiking reeds een stempel bevatten met betrekking tot de uitreiking van een paspoort (Vragenlijst CGVS nr. 3.5 – CGVS 1, p. 10-11 – CGVS 2, p. 8). De data op de stempels in kwestie komen echter niet overeen met de uitreikingsdata van de duplicaten. Zo staat er op beide stempels dat er op 27 juni 2012 een reispaspoort werd uitgereikt op naam van uw kinderen. Echter de uitreikingsdatum van de duplicaten waarop deze stempels staan, is respectievelijk 21 maart 2012 en 15 juni 2012. Dit betekent dat de stempels pas respectievelijk 3 maanden en bijna 2 weken na de uitreiking van de duplicaten op de duplicaten werden geplaatst. Toen u hierop attent werd gemaakt, hield u vol van niets te weten en stelde dat u enkel wist dat die mensen - d.i. de mensen met wie u problemen had, zijnde de FSB- iets gedaan hebben omdat zij tot alles in staat zijn. Gevraagd waarom ze op naam van uw kinderen een internationaal paspoort zouden hebben laten uitreiken waarmee uw kinderen het land zouden kunnen verlaten, terwijl ze van u informatie willen over uw man, kon u geen aannemelijke uitleg geven. U zei dat er gezegd werd dat ze

op jullie naam een visum geopend konden hebben. U vervolgde dat toen u in België de eerste keer verteld werd dat er op jullie naam een visum was, dat betekende dat ze ook hier (in België) iets hebben gedaan. Maar meer kon u niet zeggen aangezien u verder niets wist (CGVS 2, p. 9-10). Hiermee biedt u nog steeds geen aannemelijke verklaring voor uw theorie dat de FSB op uw naam en die van uw kinderen een reispaspoort zou hebben uitgereikt/ laten uitreiken noch waarom ze de duplicaten van de geboorteaktes van uw kinderen en de uitreikingsstempel van een reispaspoort die op deze duplicaten staat, geantedateerd zouden (laten) hebben. Zij in dit verband tot slot aangestipt dat de uitreikingsdatum van uw internationaal Russisch paspoort en de paspoorten op naam van uw kinderen dezelfde is, namelijk 27 juni 2012. Omwille van bovenstaande redenen kan geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen als zou pas in januari 2013 besloten zijn dat u en uw kinderen de Russische Federatie zouden verlaten. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Daarnaast legde u onaannemelijk vage verklaringen af aangaande verschillende kernelementen van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat u problemen kreeg omwille van de activiteiten van uw man voor de mensenrechtenorganisatie 'Onafhankelijke Informatie- en Analytische Organisatie' [kortweg Ob'ektiv]. U kon echter weinig vertellen over de werkzaamheden van uw man. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat hij niet op contract werkte (CGVS 1, p. 6). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS zei u dan weer dat u eigenlijk niet wist of hij er officieel werkte of als vrijwilliger. U wist evenmin of hij betaald werd door deze organisatie voor de werkzaamheden die hij verrichtte (CGVS 2, p. 3-4). Verder wist u niet of iemand deze organisatie op de hoogte heeft gebracht van de verdwijning van uw man (CGVS 1, p. 19 – CGVS 2, p. 5). U wist evenmin welke stappen uw (schoon)familie heeft ondernomen om uw man te vinden. U kon enkel zeggen dat er geen officiële aangifte werd gedaan van zijn verdwijning (CGVS 1, p. 15). Welke stappen er dan wel werden ondernomen om uw man te vinden, wist u niet (CGVS 2, p. 5), maar iedereen weet volgens u dat uw man verdwenen is en men heeft hem overal gezocht (CGVS 1, p. 15 en 19 – CGVS 2, p. 5). Ook over de stappen die ondernomen werden om uw zoon terug te vinden bleef u onaannemelijk vaag. Gevraagd welke stappen er door uw (schoon)familie en de vrienden van uw man ondernomen werden om uw ontvoerde zoon terug te vinden, antwoordde u slechts dat ze overal zochten, op alle internaten (CGVS 1, p. 17). U kon echter niet verklaren waarom ze uw zoon precies op internaten zochten (CGVS 1, p. 17), laat staan waarom ze hem in een andere republiek gingen zoeken (CGVS 2, p. 6). Aangezien al deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover concrete, consequente en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, wat in casu niet het geval is. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder op de helling te staan.

Tot slot waren uw verklaringen ook in strijd met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. U verklaarde namelijk dat u vernomen had dat Ob'ektiv niet meer zou bestaan en dit reeds in januari 2013 (CGVS 2, p. 4). Uit boven genoemde informatie blijkt echter dat Ob'ektiv in 2014 nog steeds bestond. Cedoca, de gespecialiseerde researchdienst van de Belgische asielinstanties, kon bovendien nergens informatie terugvinden waaruit blijkt dat deze organisatie haar activiteiten tijdelijk zou hebben opgeschort omwille van problemen bij de organisatie of wegens problemen van medewerkers van deze organisatie. Ook de lokale afdeling van de gerespecteerde mensenrechtenorganisatie Memorial in Grozny heeft geen weet van eventuele problemen bij Ob'ektiv of bij medewerkers van Ob'ektiv. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Uit diezelfde informatie blijkt verder eveneens dat een zekere U. M. D. (...), met als adres (...) te Samashki zich op 7 februari 2014 tot de administratie van Samashki heeft gewend en er een aanvraag heeft ingediend voor het verkrijgen van een afschrift voor de registratie van een stuk grond. Aangezien u verklaarde dat uw man de naam U. M. D. (...) heeft (CGVS 1, p. 7) en u verklaarde dat u samen met hem tot 2010 op het adres (...) te Samashki heeft gewoond (CGVS 1, p. 4), kan ervan uitgegaan worden dat het hier wel degelijk uw man betreft. Gelet op deze informatie kan er bijgevolg geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen als zou er tot op het moment van uw tweede interview bij het CGVS d.d. 7/4/2015 nog steeds geen nieuws zijn over uw man (CGVS 2, p. 3). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is

Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de brief van uw Belgische advocaat en 6 medische attesten) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet ter discussie staan, maar geen informatie aangaande de door u ingeroepen problemen. Uw huwelijksakte toont slechts aan dat u op 23 juni 2003 officieel huwde met uw man, U. M. D. (...), wat evenmin betwist wordt. Deze huwelijksakte bevat echter geen enkele informatie aangaande de door u ingeroepen verdwijning van uw man of aangaande de problemen die u daarna zelf gekend zou hebben. In haar brief vraagt uw Belgische advocate om uw asielaanvraag over te maken aan het CGVS voor een analyse ten gronde. Aan dit verzoek werd tegemoet gekomen. De door u voorgelegde medische attesten, ten slotte, kunnen de hierboven gedane vaststellingen niet verschonen. Uit de medisch-psychologische attesten, die eigenlijk bedoeld zijn voor een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter, blijkt dat u kampt met een depressie die kadert in een posttraumatisch stresssyndroom en u omwille hiervan sinds 2014 in behandeling bent. U heeft onder meer last van slapeloosheid, nachtmerries en lichtgeraaktheid. In het attest d.d. 29/1/2015 wordt ook melding gemaakt van geheugenproblemen, meer bepaald problemen met het voor de geest halen van zaken. Zij er echter op gewezen dat u zelf nooit melding heeft gemaakt van eventuele geheugenproblemen, noch bij de DVZ - u verklaarde immers gezond te zijn (Verklaring DVZ, nr. 39)-, noch bij het CGVS. Het is trouwens opmerkelijk dat slechts in één attest vermeld wordt dat u last zou hebben om u dingen voor de geest te halen. Noch in eerdere attesten, noch in het latere attest d.d. 26/3/2015 staat over uw geheugenproblemen iets te lezen. Wat er ook van zij, nergens uit deze medische attesten, noch uit het verloop van de asielprocedure en de verschillende gehoren blijkt dat u niet in staat zou zijn uw relaas op een functionele en zelfstandige wijze uiteen te zetten. Bijgevolg kunnen deze medisch-psychologische attesten geen verschoning bieden voor de hierboven gedane vaststellingen (achterhouden essentiële informatie – tegenstrijdigheden met beschikbare informatie – vaagheid en onwetendheid). Verder wordt in deze attesten ook gesproken over de verdwijning van uw man, de kidnapping van uw zoon en het geweld dat tegen u werd gebruikt. Zij er echter op gewezen dat de betrokken attesten op dit punt gebaseerd zijn op uw persoonlijke verklaringen en zodoende geen objectieve bewijswaarde hebben ten aanzien van de door u ingeroepen asielmotieven. Tot slot legde u ook nog een attest voor van een gynaecoloog. Hierin staat te lezen dat u 3 keer door de gynaecoloog gezien bent in het kader van abdominale en gynaecologische klachten waarmee u te kampen zou hebben sinds u in december 2012 thuis aangerand en gemarteld zou zijn. Het fysieke onderzoek toonde echter geen sporen van verkrachting, maar uw reacties op de gynaecologische handelingen wijzen op de aanwezigheid van minstens een zeer ernstig psychologisch trauma. Zij er echter op gewezen dat een arts zich slechts kan uitspreken over uw letsels en uw psychologische situatie in België, zonder hierbij uitsluitel te kunnen geven over de oorzaak van de gedane vaststellingen. Wat betreft de oorzaak van de gedane vaststelling kan een arts zich immers slechts baseren op uw persoonlijke verklaringen, die geen objectieve bewijswaarde hebben. Ook dit attest kan bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig

inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij essentiële informatie achterhield voor de Belgische asielinstanties en de Belgische asielinstanties zodoende bewust heeft proberen te misleiden, hetgeen niet enkel haar algemene geloofwaardigheid ernstig aantast maar tevens om verschillende redenen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt, volhardt verzoekende partij in het feit dat “*de mensen van FSB alles kunnen doen*”, onderstreept zij dat zij nooit een visum heeft aangevraagd bij de Zweedse ambassade, stelt zij dat “*een foto in “haar Zweedse visumdossier” een foto van een andere persoon betreft, zijnde een persoon met blonde haar die met haar weinig gelijkenis vertoont*”, ontkent zij dat zij persoonlijk haar handtekening geplaatst heeft bij de visumaanvraag en erkent zij dat zij niet wist waarom de medewerkers van de FSB een visum op haar naam hadden aangevraagd bij de Zweedse ambassade. Voorts volhardt verzoekende partij in het feit dat zij met haar jongste zoon op 13 januari 2013 werd herenigd en ontkent zij de informatie van verwerende partij waaruit blijkt dat zij het Poolse grondgebied reeds betrad op 11 januari 2013. Verzoekende partij vermoedt dat deze informatie “*op een of andere reden*” niet correct is en zal via haar advocaat een officiële brief sturen naar de Zweedse ambassade in Moskou om de gegevens van deze visumaanvraag te verifiëren. Verder meent verzoekende partij dat wat betreft de kopie van haar binnenlands paspoort in haar visumdossier, het over een falsificatie van haar binnenlands paspoort gaat, en onderstreept zij dat zij persoonlijk geen kopie van haar binnenlands paspoort bij de Zweedse ambassade bezorgde. Verzoekende partij benadrukt tevens dat zij steeds in Grozny woonde en volhardt in de problemen die zij in Tsjetsjenië heeft gekend. Ook haar internationaal paspoort betreft een falsificatie door de medewerkers van de FSB. Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij en haar man zwaar vervolgd werden toen zij nog in de Russische Federatie woonde.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, in een poging desbetreffend motief van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse en blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van desbetreffend motief concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien stelt de Raad vast dat de foto van verzoekende partij in het Zweedse visumdossier (administratief dossier, stuk 18, deel 1) wel degelijk verzoekende partij betreft daar de foto genomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze in het visumdossier dezelfde vrouw voorstellen.

Verder bemerkt de Raad dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming.

2.2.4.1. Betreffende de motivering dat verzoekende partij onaannemelijk vage verklaringen aflegde aangaande verschillende kernelementen van haar asielrelaas, voert verzoekende partij aan dat zij niet alles kon vertellen over de activiteiten van haar man voor de mensenrechtenorganisatie 'Onafhankelijke Informatie- en Analytische Organisatie', kortweg *Ob'ektiv*, omdat haar man haar niet veel informatie gaf. In Tsjetsjenië is het normaal dat mannen niet alles aan hun vrouwen zeggen over hun werk en andere werkzaamheden. Voorts wist zij inderdaad *"niet precies over de officiële stappen van de familie van haar man in Tsjetsjenië om meer informatie te verkrijgen en om haar man/haar zoon terug te vinden"*, doch is dit te wijten aan het feit dat zij reeds lang in België verblijft en de situatie in haar land van herkomst soms niet goed kent. Evenmin heeft zij enige informatie over het al dan niet bestaan van de mensenrechtenorganisatie *Ob'ektiv* in 2014. Ook van haar man had zij geen nieuws op het moment van haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 april 2015 en zij wist dan ook niets over diens aanvraag voor het verkrijgen van een afschrift voor de registratie van een stuk grond bij de administratie van Samashki op 7 februari 2014. Zij weet niet of deze persoon haar man betreft of iemand anders.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, daar waar verzoekende partij stelt dat zij *"niet alles"* kon vertellen over de activiteiten van haar man voor de mensenrechtenorganisatie *Ob'ektiv*, verzoekende partij nauwelijks iets kon vertellen over de werkzaamheden van haar man, meer bepaald wist zij niet of haar man er officieel werkte of als vrijwilliger en wist zij evenmin of hij betaald werd door deze organisatie voor de werkzaamheden die hij er verrichtte. Daar deze elementen raken aan de kern van haar asielrelaas – verzoekende partij verklaarde dat zij problemen kreeg omwille van de activiteiten van haar man voor deze mensenrechtenorganisatie – kan van haar verwacht worden dat zij hierover concrete, consequente en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, *quod non in casu*. De *post-factum* uitleg dat in Tsjetsjenië mannen niet alles over hun werk en andere werkzaamheden vertellen aan hun vrouwen, volstaat geenszins als verklaring voor de vaststelling dat verzoekende partij van deze eenvoudige elementen in verband met de activiteiten van haar man voor deze mensenrechtenorganisatie niet op de hoogte is.

Voorst kan de uitleg van verzoekende partij dat zij reeds lang in België verblijft en de situatie van haar land van herkomst soms niet goed kent geenszins verklaren waarom zij niet weet welke stappen haar (schoon)familie heeft ondernomen om haar man te vinden en tevens onaannemelijk vaag bleef over de stappen die ondernomen werden om haar zoon terug te vinden, daar deze vage verklaringen betrekking hebben op de stappen die werden ondernomen in de periode dat verzoekende partij zich nog in haar land van herkomst bevond (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS d.d. 02/07/2014, p. 15, 17 en 19; administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 07/04/2015, p. 5).

Verder is de Raad van mening dat verzoekende partij met de loutere opmerking dat zij geen informatie heeft over het al dan niet bestaan van de mensenrechtenorganisatie *Ob'ektiv* in 2014 op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 18, landeninformatie, deel 4) blijkt dat *Ob'ektiv* in 2014 nog steeds bestond terwijl verzoekende partij verklaarde dat zij vernomen had dat deze mensenrechtenorganisatie niet meer zou bestaan en dit reeds in januari 2013. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij op het moment van haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 april 2015 geen nieuws had van haar man en dan ook niets wist over diens aanvraag voor het verkrijgen van een afschrift voor de registratie van een stuk grond bij de administratie van Samashki op 7 februari 2014, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor aangaf nog contact te hebben met haar zus in haar land van herkomst (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 07/04/2015, p. 3). Tevens stelde zij dat uit deze contacten bleek dat nog steeds niets bekend is over de verblijfplaats van haar man (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 07/04/2015, p. 3). Deze laatste verklaring is geenszins geloofwaardig, daar uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 18, landeninformatie, deel 4) blijkt dat een zekere U. M. D., met als adres (...) te Samashki, zich op 7

februari 2014 tot de administratie van Samashki heeft gewend en er een aanvraag heeft ingediend voor het verkrijgen van een afschrift voor de registratie van een stuk grond. Aangezien verzoekende partij verklaarde dat haar man de naam U. M. D. heeft en dat zij samen met hem tot 2010 op het adres (...) te Samashki – hetzelfde adres als dat van de in de landeninformatie vermelde U. M. D. – heeft gewoond, kan ervan uitgegaan worden dat het hier wel degelijk haar man betreft.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij verwijst naar haar medische problemen die gezorgd hebben voor geheugenproblemen en waaraan *“mogelijke tegenstrijdigheden aangaande sommige aspecten van haar asielrelaas”* te wijten zijn, wijst de Raad verzoekende partij op volgende motivering in de bestreden beslissing in verband met de medische problemen van verzoekende partij waarvan zij medische attesten heeft neergelegd: *“De door u voorgelegde medische attesten, ten slotte, kunnen de hierboven gedane vaststellingen niet verschonen. Uit de medisch-psychologische attesten, die eigenlijk bedoeld zijn voor een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter, blijkt dat u kampt met een depressie die kadert in een posttraumatisch stresssyndroom en u omwille hiervan sinds 2014 in behandeling bent. U heeft onder meer last van slapeloosheid, nachtmerries en lichtgeraaktheid. In het attest d.d. 29/1/2015 wordt ook melding gemaakt van geheugenproblemen, meer bepaald problemen met het voor de geest halen van zaken. Zij er echter op gewezen dat u zelf nooit melding heeft gemaakt van eventuele geheugenproblemen, noch bij de DVZ - u verklaarde immers gezond te zijn (Verklaring DVZ, nr. 39)-, noch bij het CGVS. Het is trouwens opmerkelijk dat slechts in één attest vermeld wordt dat u last zou hebben om u dingen voor de geest te halen. Noch in eerdere attesten, noch in het latere attest d.d. 26/3/2015 staat over uw geheugenproblemen iets te lezen. Wat er ook van zij, nergens uit deze medische attesten, noch uit het verloop van de asielprocedure en de verschillende gehoren blijkt dat u niet in staat zou zijn uw relaas op een functionele en zelfstandige wijze uiteen te zetten. Bijgevolg kunnen deze medisch-psychologische attesten geen verschoning bieden voor de hierboven gedane vaststellingen (achterhouden essentiële informatie – tegenstrijdigheden met beschikbare informatie – vaagheid en onwetendheid) .Verder wordt in deze attesten ook gesproken over de verdwijning van uw man, de kidnapping van uw zoon en het geweld dat tegen u werd gebruikt. Zij er echter op gewezen dat de betrokken attesten op dit punt gebaseerd zijn op uw persoonlijke verklaringen en zodoende geen objectieve bewijswaarde hebben ten aanzien van de door u ingeroepen asielmotieven. Tot slot legde u ook nog een attest voor van een gynaecoloog. Hierin staat te lezen dat u 3 keer door de gynaecoloog gezien bent in het kader van abdominale en gynaecologische klachten waarmee u te kampen zou hebben sinds u in december 2012 thuis aangerand en gemarteld zou zijn. Het fysieke onderzoek toonde echter geen sporen van verkrachting, maar uw reacties op de gynaecologische handelingen wijzen op de aanwezigheid van minstens een zeer ernstig psychologisch trauma. Zij er echter op gewezen dat een arts zich slechts kan uitspreken over uw letsels en uw psychologische situatie in België, zonder hierbij uitsluitel te kunnen geven over de oorzaak van de gedane vaststellingen. Wat betreft de oorzaak van de gedane vaststelling kan een arts zich immers slechts baseren op uw persoonlijke verklaringen, die geen objectieve bewijswaarde hebben. Ook dit attest kan bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.”*. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het louter opnieuw verwijzen naar haar medische problemen/geheugenproblemen, hetgeen geenszins volstaat om voormelde motivering in een ander daglicht te stellen. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om desbetreffend motief met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij ook in het verzoekschrift vasthoudt aan het door haar eerder voorgehouden asielrelaas en de tegenstrijdigheid met documenten wijdt aan falsificaties, wat geen verantwoording betreft die gestoeld is op mogelijke geheugenproblemen en hanteert zij ter verschoning van haar onwetendheid over de activiteiten van haar echtgenoot en de ondernomen stappen door haar familie evenmin haar beweerde psychische problemen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 2 juli 2014 en 7 april 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT